

Τῆς Βουλῆς τὰ πρακτικά, ἀληθῶς σημαντικά.

Ο Τρικούπης εἰς τὸ βῆμα μὲ κρουτάκια καὶ χρογιὰ,
καὶ σηκῶναι ὁ καθένας τὰ μεγάλα του αὐτιά.

Ὁ Τρικούπης εἰς τὸ βῆμα τὰ φακίλα του κορδόνει
καὶ τραβᾷ τὸν δῆλοδὸ του τὸ καυμένο τὸ Κορδόνι.

Ὁ Τρικούπης ἀγριεύει καὶ τὸν τόνον του ἐνταίνει
καὶ ταῦτι τὸυ Καραπάνου τοῦ τὰ κάνει τελατίνι.

Ἐνταρμάζεται καὶ χάσκει τῶν πατέρων ἡ Βουλὴ
καὶ ἐρεθίζεται τοῦ πρώτου Κορδονάτου ἡ χολή,
καὶ ἀκούεται ἡ γλώσσα τοῦ ἐνδόξου Στρατηλάτου
νὰ παρλάρη δι' ἐκεῖνα τὰ βαρβάτα κόκκαλά του,
καὶ νὰ λέγη πῶς θὰ τρίξουν εἰς τὸν τάρον του μὲτ' ἴμερα,
ἐν τοῦ πῶν πῶς τὸν Τρικούπην ἐμιμήθη ἔδο πέρα.

Καὶ φωνάζει καὶ φωνάζει καὶ τὸν γόφου του βροτῶ,
μὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ Καραπάνου συγχωτρίζουν τὰ ὀσά,
καὶ κατόπι τοῦ Ζαΐμη, Δεληγιώργη, καὶ τῶν ἄλλων,
ποῦ μὰς ἀνοιξαν τὰ μάτια, ποῦ μὰς χόρτασαν ψωμί,
καὶ ἀκούεται ἀντάρα καὶ ἓνα τρίξιμο κόκκαλον,
ποῦ σηκῶνεται ἡ τρίχα τοῦ ἀνθρώπου πιθαμῆ.

Βγάξε σπίθες, Θεωδράκη, καὶ ἀπὸ μάτια καὶ ρουθούνια,
ὅπως πάντοτε καὶ τώρα εἰς τὰ πάτρια νὰ μένης,
καὶ ὅταν κάποτε τὰ βῆσαι τὸ Κορδόνι σου μαστούνια,
εἰς ταθάνατα ὀσά σου παρευθὸς νὰ ζεθυμαίνης,
καὶ ν' ἀλλάξῃς τοῦ Τρικούπη Παναγιῶν καὶ Χριστῶν
μὲ τὸ τρίξιμον ἐκεῖνο τῶν μεγάλων σου ὀσῶν.

Ὁμιλεῖ ὁ Θεωδράκης, τὸ ἀνήμερον θηρίον,
καὶ βρυκόλακες σαλτάρουν ἀπὸ ἓνα καὶ ἄλλον λάκκο,
καὶ κτυπᾷ τὰ παλαμάκια ὁ λαὸς τῶν θεωρίων,
καὶ ὁ Ζερβὸς ἀποκοιμάται καὶ ὁ Δαγρὸς ρουφε ταμπάκο,
ποῦ φτερονίσματα τὸν πιάνουν κάθε τόσο ξαφνικὰ
ὡς ἂν μιλῇ ὁ Καραπάνος γιὰ τὰ Οἰκονομικά.

Ὁ Τρικούπης κατεστράφη καὶ ἀπώλεσθη κατὰ κράτος
καὶ ἡ πατρὶς τὸν Θεωδράκην καμαρόνει ἀοράτως,
ὁ δὲ γαῖρος Στρατηλάτης, νικητὴς καὶ τώρα πάλιν,
εἰς τὸ ἐπῆτι του γυρίζει κουρασθεὶς ἀπὸ τὴν πάλιν,
καὶ ἐνὸς τρίξουν ὅσα κρεβάτια τὰ διάστημα ὀσά του
μὰ φωνὴ τοῦ ψιθυρίζει νέλθη λίγο ὅσα σωστά του.

Στὴν Ἑλισσάβητ τῆς Αὐστρίας μετὰ πολλῆς φιλοπατρίας.

Ὁ Ἑλισσάβητ προσφιλῆς, ἀσκήσασα γυναίκα,
μεγάλῃ Αὐτοκράτειρα κ' ὀλίγην τι ζευξίκα,
ποῦ ἡ καρδίά σου ἢ χροστὴ ποτὲ δὲν σκελετίζεται,
ποῦ γιὰ τοὺς ὑπηκόους σου καυμὰ καὶ τὸ δὲν βάζεις,
καὶ παραίτηται τὸν ἔνδοξόν σου μ' ἐκείνους δὲ σκοτίζεται
καὶ τὸ γυρνεὶς εἶδός κ' ἐκεῖ καὶ μόνῃ σου ριμδαίξει.

Κακὸν καιρὸ ἐδάμελεξες ἐλθὼς στὴν Ἑλλάδα
καὶ νὰ ἰδῆς τὴν εὐκλειαν τῆς χώρας τῆς εὐάνδρου . . .
μυθευσταὶ ἔξοφτώσαν κ' εἶδός εἰς τὴν Παλλάδα,
καὶ κατ' αὐτὰς συνέλαβε δὴ τρεῖς ὁ Ἀλεξάνδρου,
κ' εἰς ἄλλους τόπους πῆγαινε, ἂν θέλῃς τὸ καλὸ σου,
πρὶν ἰστὰ καλὰ καθομιζόμενα εὐρῆς τὸν δὲχθολὸ σου.

Ἐν τούτοις, Αὐτοκράτειρα, ὡς ποὺ ν' ἀναχωρήσῃς,
δὲν πρέπει μόνῃ καὶ περὶ νὰ βγαίνῃς πονθενά,
διότι τώρα ἔχομεν ἐπιδημίαν λύσσης
καὶ λυσασμέν' οἱ ἔνθρωποι ἐπιπᾶν τὰ βρονά,
κ' ἑλίσσασα' ἕνας γαῖδαρος καὶ σ' τὸ Βατραχονῆσι,
καὶ κινδυνεύει ὁ καθεὶς περὶ νὰ ζεκηνήσῃ.

Μὴν ἐπισκέπτουσαι περὶ τοὺς ταροὺς προπατόρων
μὲ τὴν κυρίαν κέρην σου καὶ τὴν Σαλαβιτῶρον,
διότι, Αὐτοκράτειρα τὸν κρατιῶν Ἀψφούργων,
ἂν εἰς τὸν δρόμον δαγκωθῆς ἀπὸ λυσασπῆτα μοργων,
γιὰ λυσασπῆτους δὲν κρατεῖ ὁ Θεωδωρὸς κουθῆλι,
καὶ σ' τὸν Παστῆρ δὲν θὰ βρεθῆ κανέναν ἐν σὲ στείλῃ.

Κανένα δὲν ζισθανεῖς ὁ Θεωδωράκης οἰκτον
πρὸς τὰ δεινοπαθήματα τοσοῦτον λυσασπῆτικων,
καὶ πῶσος ἴστων πρωτεύουσας περὶ νὰ τραγυρίζῃς . . .
δ, τι μὲς βγάξῃς μὲς στιγμῇ ὁ χρόνος δὲν τὸ φέρνει . . .
τὸν τόπον μας ποῦ καλὰ θαρρὸ πῶς τὸν γνωρίζεις,
Κορδόνι, οὐροί, κοπριά, καὶ δόξα ὅσο πένοι.

Ναι, φίλῃ Αὐτοκράτειρα, νὰ φύγῃς παρευθῆς,
ἀμέσως τὰ μπαχάγια σου μὲ τρόπον νὰ μαζέψῃς,
κ' εἶδός νὰ ἔλθῃς ἄλλοτε νὰ μὲς ἐπισκερθῆς
καὶ μὲ τὸ Παρδενώνος μας τὴν δόξαν νὰ χαζέψῃς,
διότι τὸρ' ἀπὸ πικροῦ ἐβρώμισε μπαρουτί
καὶ τὴν Ἑλλάδα πηλυμυρῶν λυσασπῆτικὸ καὶ Βροῦτοι.

Καὶ ὀλίγας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Γιάννης Ἀηδοнопουλος, ὁ ράπτης ὁ μεγάλος,
ὅπου μ' αὐτὸν ἴστων ραπτικῆν δὲν παραβγαίνει ἄλλος,
ποῦ κ' ἕνας ξένος συγγραφεὺς ἀκόμη τὸν συγγραίνει
μαζὶ μὲ τὸν Δυσσοτόα, τὸν φαγκαροράπτῃν Γάλλον,
κ' ὡς ποὺ νὰ πῆς πάτερ ἡμῶν σὲ βγάξῃς φυγοῦρην
κ' ἔτσι ἴστων κόσμον φαίνεσαι μὲ κέρδωμα μεγάλον,

αὐτὸς ὁ Ἀηδοнопουλος, ἡ δόξα τῶν ραπτῶν,
πάσης στιλπνῆς κομψότητος καὶ χάριτος ἐστία,
ποῦ κάνει καὶ τὸν κοιλάρην τὰ μέλιττα λεπτὸν
κ' ἐνὸ τὸ ρουγο σοῦ μετρεῖ σοῦ λέγει καὶ ἀστία,
νέα καμπίρια ἔφερε καὶ πάλιν τοῦ συμμοῦ,
ποῦ ἄλλο εἶναι νὰ τὰ δῆς καὶ ἄλλο νὰ τάκορσῃς,
κ' ἱμπρός τ' ὄν Ἀηδοнопουλος, εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού,
ὁ κάθε κομψοῦμενος ἀστὸς τῆς πρωτεύουσας.

Κυρία, ποῦ τρελλαινίσθη μετὰ τὴν σοφὴν Εὐρώπην,
ἀμέσως ἴστων Φιλόκαλον γραφῆτε Πηνελόπην,
τὸ μνηστῶν Σύγγραμμα τὸ Περιοδικόν,
τὸ κάλλιστον σ' τὸ εἶδος τοῦ καὶ δὴ μοναδικόν.
Εἰς τοῦτο δὲ θὰ εὐρεται πολλὰ πληροφορία,
καὶ πάντα ἐκλεκτὸν συμμοῦν κομψῆς κοκεταρίας,
κ' ἀπὸ τὸ ἐνα τὸ πρῶτ' ἕως σ' τὸ ἄλλο βραδύ
τὴν μόδῃν τὴν Παρισινὴν δ' ἄρε καὶ θὰ μάζετε . . .
τὸ Σύγγραμμα ἐκδίδεται ὑπὸ Ἀλεξιάδῃν,
ποῦ ἴστων πλατεῖαν τὴν γνωστὴν τοῦ Λουδοβίκου κάθετα.

Σύστημα τοῦ Φασουλιῆ, Φιλοσοφικόν πολὺ.

Ἰδὼν καλῶς ὁ Φασουλιῆς μὲς ἴστων ἄλλα ξαφνικά τοῦ
πῶς ἔχουν χάλι δυνατό τὰ οἰκονομικά του,
ὅπου σαστίζει μὲ αὐτὰ κ' αὐτὸς ὁ Καραπάνος
καὶ κάθε διαχειριστὴς κᾶν ὑψηλὸς κᾶν νάνος.

Ἰδὼν καὶ τὰ μουρέλια τοῦ πῶς ἔγιναν μεγάλα
καὶ δὲν ἔμπορῶν νὰ τρέφονται μὲ τῆς γαιδοῦρας γάλλοι,
ἰδὼν πῶς εἶναι κίνδυνος κ' ἐκείνους νὰ ψοφήσῃ,
ἐσκέφθη Πλάτων νὰ γενῆ καὶ νὰ φιλοσοφήσῃ.

Διὸ προὔτῃ φαμελικῶς ὁ τάλας τὰ κορδῶσῃ
καὶ ἡ φιλοσοφία τοῦ νὰ λᾶῃ ἴστων χαμένα,
ὁρῶ τῶμοις ἀπεφάσισε καὶ πάλιν νὰ ἐκδώσῃ
μὲ στίχους φιλοσοφικοὺς, πρὸς τρεῖς δραχμάς τὸν ἕνα.

Δι' ὅσους ὅμως κατοικοῦν σ' τὸ Ἐξωτερικόν
ἢ συνδρόμῃ πληρῶνεται μὲ φράγκον Γαλλικόν.

Καὶ ὅστις Ἑλλῆν κύριος τοὺς τῶμοις τούτους θέλῃ
προπληρωτέαν χρεωστῆν τὴν συνδρόμῃν νὰ στέλλῃ,
ἀλλῶς πᾶσαν ἐντροπὴν ὁ Φασουλιῆς ἀφίνει
καὶ δόλους θὰ τοῦ δέχεται τοῦ κάρου τοῦ κοφθῆνι.

Τοιαῦτα ὁ φιλόσοφος εἰς γυνῶν δῶν φέρει,
γνωρίζων τὸ φιλόμοσον ἐκάστου κανονιέρῃν.
Καὶ τὸρ' ἀντὶ τοῦ Φασουλιῆ, τελείως ἀγραμμάτου,
ὡς κῶδεμόν του ὁ Σοῦρῆς ἐγγράφει τὸνομά του.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν οὗς κᾶνω — πῶς ἴστων σπῆτι μου ἀνέθη,
στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε συναρτεῖ
μὲ ἐνοτοχέο Σπῆθ. — ὁρῶ σ' τὸ λάθι, τρεῖς σ' τὸ εἶδός,

μὲ λημέτορ, μὲ μὲν ἄνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὲ χίτρα δίχως ἄνδρα, — ποῦτᾶν ἄλλοτε μαμμῆ.